

บาปอยู่ที่คนทำ



ภาพโดย...
สากล อัดตะปญโญ

พิมพ์ธรรมบรรณาการ วันวิสาขบูชา พ.ศ. ๒๕๕๕ โดย สากล อัดตะปญโญ อายุ ๙๓ ปี
สมาชิกชมรมบ้านอัมมะ มศพ. ลำดับที่ ๖๘๘
และ ดร.อนุสรณ์ กุศลวงศ์ สมาชิกชมรมบ้านอัมมะ มศพ. ลำดับที่ ๒๓๗ (ห้ามซื้อขาย)

บทนำ

หนังสือ “บาปอยู่ที่คนทำ” เป็นการเสนอผลบุญผลบาปของการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตตามเจตนา ผู้ใดทำกรรมใดไว้ย่อมจะได้รับผลเช่นนั้น เหตุย่อมสมควรแก่ผลหลีกเลี่ยงเป็นอื่นไม่ได้เลย การศึกษาพระอภิธรรม เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก บางครั้งนึกได้ว่าความรู้ของผมยังน้อยนัก ยังไม่รู้จักกรรม ไม่เข้าใจกรรมในชีวิตประจำวันที่เกิดขึ้นและดับไป ทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ที่เป็นกระแสจิตเกิดดับสืบต่อกันทีละขณะ เรื่อยไปตั้งแต่เกิดจนตาย

ขออนอบน้อมบูชาพระมหากษัตริย์คุณของสมเด็จพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ขอกุศลกรรมบรณการครั้งนี้ เป็นเหตุปัจจัยให้มีโอกาสศึกษาธรรม เข้าใจกรรมต่อไป

สากล อັตตปัญญา

วิสาขบูชา พ.ศ. ๒๕๕๕

บาปอยู่ที่คนทำ



ครึ่งอดีต ๓๐ กว่าปีผ่านมาแล้ว

มีชายกลางคน คนหนึ่ง
ขอสมัครเข้ามาแกว่ *ลูกตา*



บ้านเดิมอาศัยอยู่ในอำเภอ
หนึ่งของจังหวัดอ่างทอง มี
อาชีพทำไร่เช่นกสิกรทั่วไป

ต่อมาได้พาครอบครัวอพยพ
ไปจากที่อยู่เดิม หาที่ที่กินใหม่
ร้อนเรอหัวใจเรียวไปจนกระทั่ง..

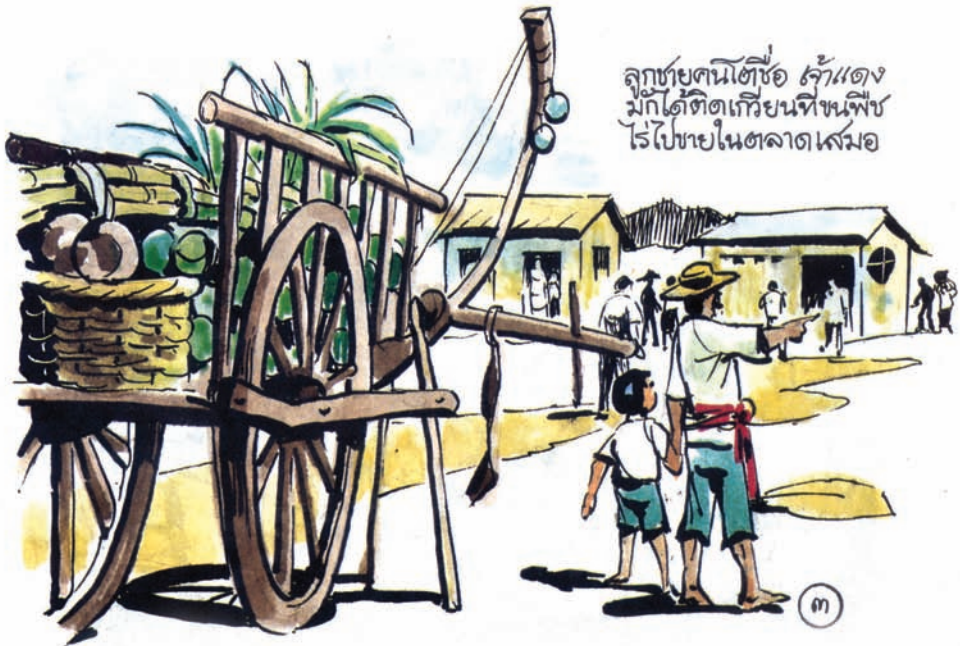


... พบหมู่บ้านหนึ่งชื่อ
"หมู่บ้านดอกมะยม"
อยู่ในเขตอำเภอโคกสำ
โรง เป็นที่พอใจ จึงได้
ลงมือปลูกสร้างที่อยู่
เป็นกระท่อมธรรมดาๆ





ทั้งพ่อ-แม่ และลูกเล็กอีกสามคน
ช่วยกันฉกหญ้าที่โรยลงขยันทันแฉะ
จนมีทุนหื้อซื้อเกียนและวัวไ้ใช้งาน



ลูกชายคนโตหื้อ เจ้าแดง
มกได้ตดเกียนที่หนพช
ไ้ไปทยในตลาดเลมอ

วันหนึ่ง... ลุงตาจรบรวมพืช
 ไร่ได้เต็มแก้วynnแล้วก็ม่งไป
 ที่ร้านเจ้าประจำ โดยมี **เจ้าแดง**
 เป็นผู้ช่วยเหลือเช่นเคย



ร้านเจ้าประจำนี้เจ้าของเป็นคนจีน
 ชื่อ **เก็กแก๊งลิ** เป็นผู้ซื้อขายพืช
 โรมานาน ซึ่ง **ลุงตา** มีตมสนิท
 สนมหนักถือรักได้รกันมากกับเต้เต



วันนั้น ลุงตู่ให้เจ้าแดงเป็นฝ่ายเกี่ยว
บรรทุกฟุ้งไร่ได้ส่งยังร้านเจ้าแก้วหูลี่ด้วย
แดงอายุย่างขึ้น ๑๓ ขวบ ฟุ้งเริ่มเรียนในชั้น
ป.๔ ในสมัยนั้น พร้อมกับช่วยพ่อทำงานด้วย



เจ้าแก้วหูลี่ เห็นความขยันขันแข็ง
ในหน้าที่ช่วยทรงานอยู่จริงจังมาก
ช่วยดีโดยตลอด ได้แสดงความ
ชื่นชมความดีของ เจ้าแดง เฝ้ามั่น



มากันครูได้ทราบถึงครูเรียน
หนังสือเก่งน่าหน้าเพื่อนในห้อง
เรียนได้ยากนักอีกด้วย เจ้าแก้ว
หูลี่ยิ่งทวีความรักในตัวเองถึงที่สุด...

แม่แก่หูฟังได้ขอเจ้าแดงกับ
ลุงตา ให้มาอยู่ช่วยงานขายของ
ที่ร้าน แล้วเห็นแก่ที่จะสงสารให้
เรียนต่อด้วย เพื่ออนาคตของแดง



ดงนั้น เมื่อลุงตา
ไม่ตัดช่องและยอมรบ
ด้วยตามยินดี แล้ว
แดงจึงมาประจำอยู่
ที่ร้านตั้งแต่วันนั้น!

นี่แหละ คนเรา ไม่ว่าจะเกิดในวิถี
อะไรก็ควรตั้งใจสู้ทำให้ออกมาให้ได้ ถ้า
มีเหตุผลก็เปลี่ยนแปลงไปได้ทุกคน





ดังเช่นเจ้าแดงเป็นต้น แม้จะเคยมีชีวิต
อยู่กับกลิ่นโคลนสกปรกๆ แต่เพราะว่า
วศรภา-ภรณ์ ที่เคยสละสมมาแต่ปางก่อน
จึงได้เปลี่ยนวิถีชีวิตไปหมดทุกเวลา...



ในช่วง ปิดเทอม
เจ้าแก้มหลื่อนพาตัวให้เจ้าแดงได้กลับมา
เยี่ยมบ้านได้ โดยขอให้ช่วยหา "ของ"
ที่ต้องทรมานฝากมือเจ้าแดงกลับมาด้วย



คุณแดงรีบรับปากเจ้าแก้มหลื่อทันที
ที่สื่อเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว เขา
ก็ได้กลับถึงบ้านในเวลาเช้านี้จริงๆ



พ่อ-แม่ และน้องๆ ต่างก็ดีใจ
กันเป็นการใหญ่ ซื้ดีพบเจ้าแดง
หลังจากที่ไปอยู่นอกเธอเสียนาน



"พ่อจ๋า" แแดงบอกพ่อ "หนูแก้มั้งให้
หา ฆกรระรอก ไปฝากสุกี้ ๑๐ ตัว
จะเอาไปหย้า พ่อช่วยหาให้ด้วยนะ"



ไม่ได้ยากเย็นอะไรเลย ดังนั้นวัน
ที่จะกลับ ลูกๆ ได้ันฆกรระรอกที่ฆ่า
ลูกนชนริษยาร้อย หัวสั้นพวงใหญ่
ถึง ๒๐ กว่าตัว เงินของฝากให้เขาแก่





เงาแดงงกก็ตั้งใจเป็นที่สุด
เมื่อเห็นเงาแก่หิลี่ แลตั้ง
อาหารพอใจในของที่ต่อ
กร และพอของเขาได้หา
พามาให้ต่อมที่ ประสงค์

นกกะจอกเหล่านั้น
ได้ถูกจัดทรงไฟ
อย่างประณีต แล้ว
นำไปตากแดดให้แห้ง



จากนั้นก็เตรียมบดให้เป็น
ผงละเอียดคละผสมกับยา
จีนอีกหลายอย่างจนได้ที่ดี



เดาแกหลี่ เป็นพ่อประเดิม
กินยา **ซูทิงสิง** อหาม
สำหรับของยลจินเป็นตน
แรก โดยเห็นผลทันที

ต่อมาก็เผยแพร่ไป
ในหมู่ผู้ที่คุ้นเคยได้
ทดลองในสรรพคุณ
จนเป็นที่รู้จักกันไป
ขยายวงกว้างในทุกที่ ๆ



จากปากต่อปากนี้เอง
ยาบูกิงนากกระจอก
ที่เห็นแกหลี่ทำเฉพาะไว้
กินเอง จึงกลายเป็นที่
ขายด้วยวิธีขาย



ดังนั้น...จากเดือนกลายเป็น
ครึ่งเดือน และต่อมาเป็นหก
อาทิตย์ เจ้าแดงจึงถูกไขให้กลับไป
บ้าน **ธรรม** พ่อเฒ่า ของ อีก

และทุก ๆ ครั้งที่เจ้าแดงกลับบ้าน
ทุกครั้งหลังจากทำงานในไร่เสร็จ
จึงสนิทสนมกับจอกที่หายไปแล้ว
นักกระจอกหม่าละเมอๆ เท่านั้น



และนับวันที่ลุงตาต้องเพิ่มหา
นักกระจอกให้มากขึ้น เพราะ
ตามนอยมเหนียวที่ลุงตาจับ
นักกระจอกก็ถูก **ไข** เพิ่มขึ้นด้วย



ความจริงแล้ว ลุงตุ๊กเป็นผู้
มีความเมตตา ใจดีเพื่อพ่อ
แต่กับบุคคลอื่นทั่วไป และ
ในคราวนี้ ลุงตุ๊กก็ไม่อยากจะ
ประกอบกรรมแก่นกนั้นเลย..



แกสั้หนักอึ้งลุ่มอาไม่ตรจะ
กระทำ **ปาณัตติบาต** แต่ก็ได้
หลั่งไปก็เพราะ เพื่อ ลูกชายดี
เจ้าแดงนั่นเอง ที่จำต้องทำ

เห็นแก่นกเป็นผู้อุปถัมภ์เจ้าแดง
ซึ่งบดนี้ ก็เริ่ม เรียนหนังสือสูง
ขึ้น ค่าใช้จ่ายเท่าแก่เป็นผู้ช่วยก็ให้
ทั้งหมด เหตุนี้ลุงตุ๊กจึงจำใจทำ





นี่แหละชีวิตของพี่ที่เป็น พ่อ-แม่
ของลูกๆ แม่ยากจนไร้รักที่ได้ทำดี
ต่อสังคมรักตัวเองจนในเรื่องกิน
ขับพี่พอจะก็ได้ก็ต้องฟันใจทำ

ทั้งหมดนี้ ก็เพราะความรักที่
มีต่อลูกและเพื่ออนาคต
ของลูกเท่านั้น จึงยอมทำกิจ
กรรมทุกอย่างคล้ายคนใจหมิ่



พ่อ-แม่ ต้องต่อสู้กันวันเพื่อลูก
แม่จะต้องกระเสือกกระสนกันวัน
หรือเสี่ยง จนกระทั่งตัวตบก็ยอม
แม่จะตกนรกหมกไหม้เนื่องจาก
ลูก ซึ่งตัวอย่างนี้ ก็เคยมีมาแล้ว

นั่น พี่ได้ชื่อ
ว่าเป็นลูกพี่ที่ลูบ จง
แสดงความรักต่อพี่ เป็นพี่อยู่ใน
โลกาของพันทวยดีตลอดไป (๑๓)



กรรม - เป็นทรรกระทำ แยกเป็น
สองอย่างคือ **กรรมดี**
และ **กรรมชั่ว** จะเป็นเหตุให้
ผู้กระทำ ได้เห็นผลตามเวลา
ของกรรมที่ปรากฏแก่ผู้นั้นเอง

แม้ว่าตนจะได้ลงมือกระทำเอง
เช่นหัดแก้หนี้ เพียงแต่เป็นผู้บอก
เงินผู้สั่งให้ **ฆ่า** ก็เป็นทรรกระทำบาปด้วย



บาปกรรม อยู่ที่ตนทำทั้งหมด



จะด้วยเหตุที่แม่แก่หลิได้กินยา
 ที่สั่งหกรักออกเป็นประจำหรืออย่างไร
 ไม่ทราบ ที่ศิริยีนยามาถึง ๕๔ ปี
 ๑๑ แล้ว..เมื่อประมาณ ๕ ปี สวมมานี่เอง



ลูก หลานๆ และผู้ที่เคารพนับถือใน
 ชีวิตแก่แก่หลิกพาไปเยี่ยมจนเต็ม
 ห้องของโรงพยาบาล เพราะคิด **มะเร็ง**
 ในตับที่ไม่ทรงกล้ายาใดๆ ได้เกิดขึ้น

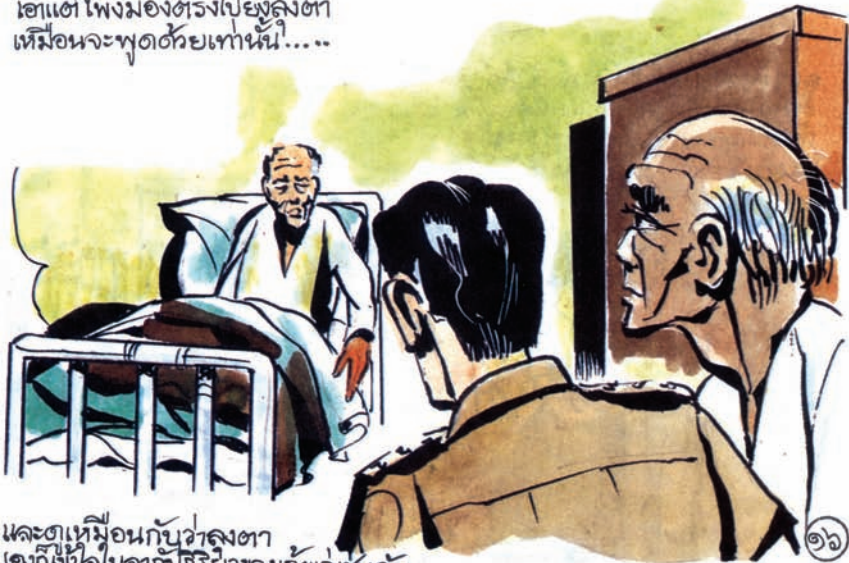




ลุงตา พร้อมกับ เจ้าแดง
 ที่นั่นเรียนจนได้รับยศเป็น
 นายร้อยตำรวจเอกแล้ว ก็
 ไปให้ดูอาทรด้วย

ซึ่งในขณะนั้น เขาก็หนีได้
 นอนป่วยโดยไม่ได้สติแล้ว

บางครั้ง - บางคราวที่รู้สึกตัว
 แต่ก็พูดอะไรเรื่องราว ไม่ได้เลย
 เอาแต่ ฟังมองตรงไปยังลุงตา
 เหมือนจะพูดด้วยเท่านั้น.....



นละตาเหมือนกับว่าลุงตา
 เองก็สนใจในอาชีพกิริยาของเจ้าแก่เช่นกัน...

แล้วในที่สุด... ก็แสดงอาการให้
ปรากฏชัด โดยลุกขึ้นนั่งเหยียด
สองแขนที่พอมเกร็ง ขยับ
นิ้วทั้ง ๑๐ เหมือนท่านักกระโดดบิน



ริมฝีปากที่ขัดเสียวบาดจากฟัน ของ
เมื่อก่อนสียับเข้าหากัน เพื่อสูดอากาศ
จนเกิดเสียง *วิ๊บบ* / ตุ๊บเสียงนกกระจอก

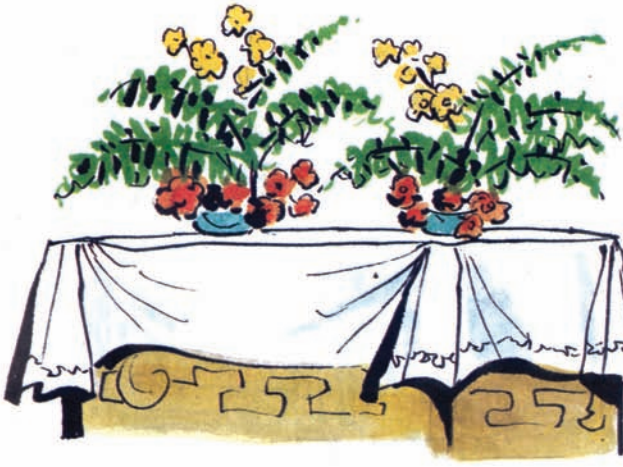


ชีวิตของแม่แก่เหลืออยู่ต่อมาได้อีกไม่
 มิ่งอาทิศย์ ก็ค่อยๆ หมดลมหายใจ
 ลงด้วยอาการทรมาน ยังตามเสียด
 ใจให้กับบรรดาญาติๆ เป็นอย่างพียง.



ผู้ที่เสียดาน้ำ แลห้หลังใจ จนเห็นได้ว่า
 ศาสนามีสิ่งหนึ่งคอยหลอกหลอนและ
 เรียกห้อยตลอดเวลาที่ชื่อ ลุงตา
 แก่ร้ายทำอะไรไม่ถูก จนที่ลุดต้องกลับมา





ทอผ้าเพื่อผูกติดให้กับ
ไม้เท้าเหล็ก เป็นไปอย่าง
เรียบร้อยพร้อมทุกประการ
เพื่อที่จะสามารถทำได้



ประเพณีใดๆ ที่เชื่อกันว่า จะยัง
ประโยชน์และคุณงามความดี
วิญญูชนแก่แก่หลือ ก็ได้ให้ผุ้ทรง
คุณวิญญูในทงนั้นเป็นผู้ประกอบพิธี



๑๘
เพื่อที่จะจัดศพนแก่ศพ
ไปบรรจุยังสุสานแห่งหนึ่ง

แล้วสิ่งที่หักคามตระหนกตกใจก็เกิดขึ้น...

ขณะที่บรรดาญาติหลายคน ช่วยกันแบก
โลงบรรดาศพที่นำขบวนกันเอง ทยอยที่
อยู่บนรถก็ส่งเสียงอะอะให้ดูบนท้องฟ้า



นั่นคือ..ฝูงนกกระเจอบินเป็นจำนวน
หมื่น-แสนตัวบินแหกกันตรงมา



ไม่รู้ว่าบินแหกกันมาจาก สุริย-
ทิศไหน จนแลดู เต็มไปทั้ง
ท้องฟ้า มุ่งตรงมาที่ขบวนแห่





ทุกตัวตรงมาที่บริเวณงานนี้
ซึ่งหลายคนก็ลงขยับมือตบ
ให้ตุงริบหรือยบบนธนู ไปด้วยไม่
มีดีท้าวจะเกรงกลัวใครเลย



แล้วก็ปิ่นปิ่นมอชมมีระเบียบ..
ตรงท่า ฝ้ายมุล รตูลองศพอน
เห็นแก่หลืออย่างแมนยาและรอดเริ

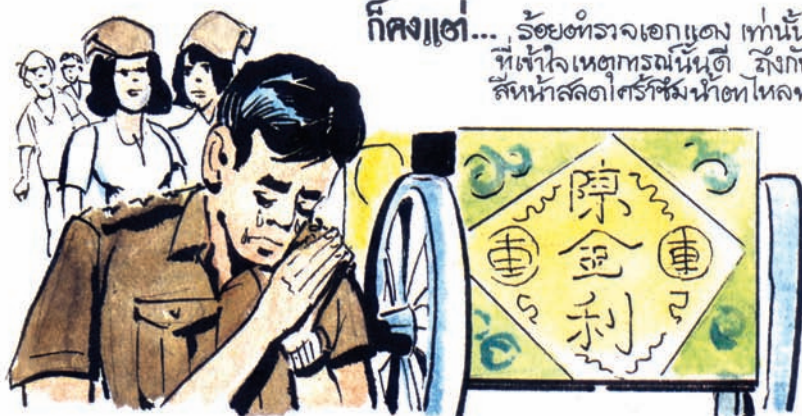


แล้ว... ฟุ้งนกที่ตุ่มมีตฟ้า
มัวดินเห็นลำนันก็ขึ้นนิกรบ
กลางที่ใกล้กับเล่นหมต.

ในคืนนั้น เสียงกรีดร้อง เหมือนถูกฆาตกรรม
 ทุกคนตกตะลึงต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
 และนำเขาไปติดตัวพวกหัวโจกกันต่อไป



ก็คงแต่... ร้อยต่อร้อยเอกแดง เท่านั้น
 ที่เข้าใจเหตุการณ์นั้นดี ถึงกับ
 สิ้นหน้าสลตาใคร่ซืมหน้าต๋องไพร...



เมื่อได้ลัดวงจรเบ็ดเสร็จทำไป
 ย่อหย่อนราบตุรระที่ขำมลศพ
 ล้ออันออกมาตงๆ อยพัสันอาย



"ไม่ต้องร้องไห้หรอกลูกเอ๋ย" เสียงของ
ลุงตาแว่กระซิบอย่าง หนักแน่นของลก
สร้างกรรมไว้ฉัน เพียงแต่เป็นผู้กินนะ"



วัดยี่ไข่น้ำเพียงคำสั่ง **ฆ่า**
เท่านั้น แต่พ่อเองสิ **บาป**ที่พ่อทำ
นั้นหนักมาก เพราะพ่อเป็นผู้ลงมือ



เสร็จจากงานนี้แล้ว พ่อต้องขอบวช
ในบรรพชตศาสนา ปฏิบัติ ปฏิบัติชอบ
สะสมเหตุที่ดีต่อไป



“หวานพืชเช่นใด ย่อมได้ผลเช่นนั้น”

เหตุย่อมสมควรแก่ผล เมื่อเหตุดี ผลก็ต้องเป็นผลที่ดี เป็นผลที่น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ แต่ถ้าเป็นเหตุที่ไม่ดี ผลก็ย่อมไม่ดี เป็นผลที่ไม่น่าปรารถนา ไม่น่าใคร่ ไม่น่าพอใจตามสมควรแก่เหตุที่ได้กระทำแล้ว ตรงกับคำว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ซึ่งในทางพระพุทธศาสนาได้อธิบายขยายความไว้ว่า พืชที่มีรสขม เช่น สะเดาหรือบวบขม ย่อมมีแต่รสขมอย่างเดียว ไม่สามารถให้ผลเป็นรสหวานได้ ฉนั้นใด กรรมชั่วที่ได้กระทำไปแล้วก็ย่อมให้ผลในทางที่ไม่ดี ไม่ให้ผลในทางที่ดี ได้เลย ในทางตรงกันข้าม พืชที่มีรสหวาน เช่น พืชอ้อย พืชสาลี ย่อมให้รสหวาน ไม่ให้ผลเป็นรสขมได้ ฉนั้นใด แม้กรรมดีที่ได้กระทำไปแล้วย่อมให้ผลในทางที่ดี ที่น่าปรารถนาเสมอ ไม่ให้ผลในทางที่ไม่ดีอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้น จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า ทำดี จึงได้ดี คือ ได้รับผลที่ดี, ทำชั่ว จึงได้ชั่ว คือได้รับผลที่ชั่ว แต่เป็นไปไม่ได้ที่กรรมดี จะให้ผลเป็นชั่ว หรือ กรรมชั่วจะให้ผลเป็นดี

เมื่อกล่าวโดยปรมาัตถธรรม ซึ่งเป็นสภาพธรรมที่มีจริงแล้ว ไม่มีผู้ทำดี ไม่มีผู้ทำชั่ว ไม่มีผู้รับผลของกรรม มีแต่นามธรรม รูปธรรม หรือกองแห่งขันธ์ ๕ นั้นนั่นแหละที่สมมติว่าตัวตนของเรา เป็นผู้กระทำความกรรมและรับผลของกรรม ดังนั้น บุคคลผู้ที่เข้าใจพระธรรม เข้าใจเรื่องของอนัตตา คือ ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ตัวตน ไม่มีตัวตน เป็นอย่างดีแล้ว ย่อมเป็นผู้เว้นจากกรรมชั่วแล้วสะสมกรรมดี เป็นผู้ไม่ประมาทในการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน ๆ พร้อมทั้งมีการอบรมเจริญปัญญา สะสมปัญญาเพื่อดับกิเลสอันเป็นเหตุแห่งทุกข์ในวิภวภูมิตั้งแต่บัดนี้